

Milena je sestrici vlila v usteca žličico mleka, ki ga je mala bolnica tudi použila. Očesca so se ji zaprla, in ostala je mirna, kakor bi zaspala.

»Koliko bo ura, mama?« vpraša Milena in se strese.

»Takoj bo dve. Zebe te. Čakaj! Sedaj, ko se je Olga umirila, grem, da skuham čašico čaja. Ostaneš pa ti, Milena, pri njej.«

»Le pojdi, mama, jaz bom tu,« reče Milena.

Preden je mati odšla, se je sklonila nad bolnega otroka, da sliši njegovo dihanje. Dihala je počasi kot prej, zato je odšla, da pripravi čaj, ki ogreje njo in Mileno. —

Takoj po maminem odhodu okrene bolnica glavo proti vratom. Milena vstane, se skleni k njej in vpraša: »Kaj bi rada, srček? Mlekca?«

Olga je oko uprla v Mileno, a to oko ni imelo več bleska; bilo je motno — nebcutno.

Kaj bo zdaj? Kako je izpremenila obličje! Uboga moja Olgica!« si je s strahom govorila Milena.

Zahrčalo je v prsih bolnice in za tem — vse tiho!

»Ali je umrla?« boječe vpraša sestra.

Prijela je Olgino ročico — bila je trda, mrzla...

»Ali res? Olgica!« šepetaje Milena.

Olga je bila res mrtva... V kuhinji je mama ropotala s čašičami... Drugi otroci so mirno spali...

Milena z nenavadnim pogumom odgrne mrtvo Olgo, ji uravna nožice, ji zapre očesca in zveže obraz z belo rutico. Med tem žalostnim delom ji iz oči kapljejo solze in padajo na obrazek mrtve sestrice... Potem odhiti v kuhinjo k materi.

»Mama, «zaihti, «Olga je zaspala...«

Bolesten krik se izvije iz materinih prsi. Zbeži v sebo in se zgrudi na mrtvo dete...

Pod križem.

*Na križ pribili so Boga,
ki je ljubezen nam oznanjal...
Kako bi mehkega srca
hvaležno Sinu se ne klanjal?*

*Bridkost presunila sice
njegovi Materi je tožni,
a kot hladilo so solzé
rodile duši se pobožni...*

*Pod križem vsi klečimo zdaj
in dvigamo roké proseče:
Oči naj večnih nasmehljaj
objame vse nas tolažeče!...*

Simon Palček

~ POD KRIŽEM ~